

Univeriteter i et af de andre Riger, uden at haade de selv og deres Børn led Skaar i Rettigheder. Det aandelige Liv vilde uden Tvivl vinde, hvis Tanken om en fællesnordisk Indfødsret kunde virkeliggøres, i alt Fald tilbørlig. Derfor taler ei alene Historiens og det folkelige Frændskabs tidt uklare Røster, men det rent praktiske Hensyn, at Danske, Norske og Svenske, naar hver taler sit Modersmaal, dog i Almindelighed forstaa hverandre lige saa let som to Landsmænd i samme Rige, naar de hver taler sin tidt meget forskjellige Mundart — en Kjendsgjerning, der allerede paa flere Maader har sat Spor i vor Lovgivning, saaledes i Eftertryks-Tillægsloven af 24de Mai 1879, i Følge hvis § 1 „Dansk, Norsk og Svensk betragtes som Mundarter af samme Sprog.“

Her foreligger et Emne for nordisk Fælleslovgivning i samme Spor som en Række tidligere Love, saasom det ved Overenskomsten af 13de Juni 1861 opnaaede

større Retsfællesskab, Møntkonventionerne af 1872 og 1875, Konventionen om Eftertryk af 27de November 1879, den fællesnordiske Regelret af 1880 o. s. v.

Ovenstaaende Henstilling tillader Udvalget sig at føie til en Række tidligere Udvalgs Bemærkninger om Duffeligheden af et samlet Gjennemsyn af Indfødsretten og dens Virkninger.

Udvalget indstiller i øvrigt Lovforslaget til videre Fremme uden Ændringer, da man ikke paa samme har fundet opført nogen Person, om hvis Værdighed til den ansøgte Indfødsret findes Grund til at tvivle.

I Anledning af et af Folkethinget til Indenrigsministeren den 11te Februar 1889, med 55 Stemmer mod 1, henvist Andragende om Indfødsrets Meddelelse til Skomager Malmstrøm i Marstal, er den i Bilag til denne Betænkning aftrykte Skrivelse modtaget.

Bach.

Bajer,

Clausager.

Dahl.

Formand og Ordfører.

Hummeluhr.

Nøhr.

Kasmus Nielsen,
Sekretær.